

Titel: Statsmanden et Ugeblad. No. 1-2

Citation: "Statsmanden et Ugeblad. No. 1-2", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 17, ?, ?* [1772], s. 6. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_017-shoot-w2_017_002_p6_bZONE1512694/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

følte nu de stærkeste Belyfter af sin beroelige Samvittig-
hed. Han forsdte nu ikke Tiden (saaledes som de andre
Adelsmænd, der havde skiftet hans Stiebne) med Drev-
verfinger, brandende af Hævn mod hiin som var deres
fælles Banemand. Men noget bevogede ham til at
misunde sit Medmenneske den Høghed, som hans Fornuft
forudsagde ham at være heller en Snare, end en Lykke?
— Langt fra! — Han ansaae det alt med bange
Dunhed. — Han agtede det heller ey for et Vanheld at
være borte fra Hoffet, naar han overvejede at ders Glim-
mer kan let forblinde vore Døne saameget, at de ey altid
kan være vaagne hos den aarvaagreste dydige Hofmand.
Hvad skulle da formaae ham til at hævne den Uret, man
lod ham vedersvares? — Saaledes tænkte vor Adelsmand
da; og saa tænker han endnu. — Han er søvn i Nedgang;
hengiven i Modgang; kielen mod sine Venner og om over
sine Esterstrabere; fortroelig med Vorgeren, for at drage
Nytte af hans Hjertes Tanker, og Eensfoldig stiller han sig
an naar han, (som tit Peer) giver sig i Snak med Haand-
værksmanden og Kunstneren; og det ikkun paa det han
kan lære af dem, hvad Ferdeele, hvilke Mangler; hvad
Forfordeelsler og Uretigheder enhver af dem benytter sig
af i sit Høj. Disse hans Insigter inhøster han, allene for
at udsaae dem igien til det Almindeliges Nytte, naar han
har renset dem igiennem sit eget Saald. Egennytte, som
fornærmer andre, har aldrig bemestret sig hans Hjerte;
da den dog, som oftest er et sort Feldt i mange Adelsmænds
Skjold. Han eger, og ønsker altid at kunne forbedre
der Adelsgods, som kaldes Dyden. Heraf kan man
sikker troste sig ved hans Domme over det Offentlige, saa
som han ikke antager sig selv for den Middelpunkt i hvilket
de overvegede Statsfordeele skal samle sig. Ligesaa lidet
kan